

Ha félreáll az angyal

Kamenitzky
Antal
versei

Kamenitzky Antal

HA FÉLREÁLL AZ ANGYAL

- 2008 -

© Kamenitzky Antal

A kötet megjelenését támogatták:

Fitness Villa

Ifj. Kurkó András

Patka Róbert

Irisul Galben S.R.L., Balázs Rita

Gyula SNC

Nosztalgia – Cseke Róbert

Societate Ghiocelul S.R.L.

Szerkesztés, lektorálás:

B. Osvát Ágnes

Tördelés és korrektúra:

Burján Emil

A fedőlapot **Zsigmond Márton** grafikájának felhasználásával **Burján Gál Enikő** tervezte

ISBN-10 973-8387-43-4

ISBN-13 978-973-8387-43-0

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KAMENITZKY ANTAL

Ha félreáll az angyal / Kamenitzky Antal. -

Gheorgheni : F & F International, 2008

ISBN 978-973-8387-43-0

821.511.141-1

Készült az

F&F INTERNATIONAL KFT. KIADÓ ÉS NYOMDÁJÁBAN

Gyergyószentmiklós Tel./Fax: 0266-364171

Ha őt én elfeledtem

Én csak egy vékony árnyékot szerettem,
mely elfutott egy tornácon tova,
melytől a lélek bennem összerezzen
és zeng a húrja, mint a zongora.

Megáll a balkonon, mint szép ígélet,
melyet megtartani nem fog soha,
s bíznom kell benne, bennem ő a lélek,
egemnek ő a bíbor alkonya.

Olyan közel van, mint az Isten,
De mint az Isten, meg nem fogható,
napfény rezdül így egy fehér karingen

s homályba hull, mint ős templomhajó.
Nem átok, áldás volna minden versem
rá, akkor is, ha végre elfelejtem.

Tiszta nyommal...

Ha meghalok, csak nézz a csillagokra,
mert minden csillagot reád hagyok.
Tekintetemnek csillagfény a csokra,
mely élttem fogytán majd ott fenn ragyog.
Harang szavában hallod majd a hangom,
a belső zengést. Benne megtalálász.
Míg élttem nem volt semmiféle rangom,
fentről szólítlak majd, ha néha vársz.

Tavaszi virágán megismerhetsz engem,
a lelkem színes, friss tavaszvirág.
Az illat és a szín benned teremjen,
amint azt bennük én hagyom reád.
A vízesésnek hűsége szivárvány
mutatja azt, hogyan szerettelek.
Halálomban sem hagylak téged árván,
minden szépségben ott vagyok veled.
Feléd menekszem, minden verssor mentén,
a szóm a verseimben rád hagyom.
Búcsúzva tőled minden naplementén,
hozzád térek meg minden hajnalon.

Hulló sugárban átölellek téged
és búcsúcsókban szádra olvaszom.
Ne félj, ha fáj, ha ajkaidra égett,
majd tiszta nyommal mindig ott ragyog.

Hiányod szonettje

Ígérettel tartasz engemet,
éltetsz még, mert éltet még hiányod.
Ígéretve váltig, még kijárod,
hogy nekem meghalni sem lehet.

Fogva tart, míg átölel hiányod.
(Önmagát szonett karolja át
s vőlegény a boldog, szép arát.)
Meddig élek, hogyha így kívánod?

Ha beváltva lesz az az ígéret
és kitársz újból minden kaput,
boldogságom biztosan eléget,

testem karjaidba el se jut.
Jobb nekem már megtartó hiányod,
mintha szód betartani kívánod.

Illatként beszívni

Szeretnék már-már összetépni mindent,
amit nem rólad írtam, mondtam,
és összerakni széttépett szavakból,
éléd lerakva, nélküled mi voltam
s vagyok továbbra nélküled. Megírni
a legszebb őszikét, mit ember írhat
méltatlanhoz, könnyek mögött, mosollyal.
Megírni azt, mit más hiába firtat.

Rímek nélkül, felbomlott sorokkal,
elrekedt, dagadt, beteg torokkal
koldulni el megmaradt időmtől,
foglatatba fogva hulló porszemet,
miközben minden perc engem temet.
Vallani, hogy engem más nem érdekel:
illatként beszívni, bírni tégedet.

Szonett egy szép ruháról

E vers a kedvenc legszebbik ruhája,
ki hordaná, a kedvenc, nem molett;
hibátlan, mint egy ékszer, egy szonett,
formáját versem el mégsem találja.

Lemértem szemmél minden mozdulását,
a comb, a lábszár mily szögben szalad,
a mell milyen mellbőségben szabad,
mit láttassak, s mit fedjek, hogy ne lássák.

Úgy tűnik, mintha rá mégsem találna.
A büszke hát, a nyurga nyak
hová lesz, mintha fektetnék hanyatt,

elhajlik íve, félrecsúszik válla.
Szép kosztümöknek, hogyha volna bálja,
eljönne tán, hogy végre felpróbálja.

Ha ég a hold...

Ha ég a hold és elkerül a vágy,
találnék benned, elhagyott tanyát.

Fölém borulsz foszlón, alaktalan,
bár lelkem mélyén megtagadtalak!

Feszülsz a felhőn, állsz a gondokon,
tejutak ívét, gögjét hordozón.

Ruhában bélés – szenvedőn puha.
Ábrándok hangján síró tibia.

Mint talp a sárt, elhordasz messzire,
A sorsom osztva végképp senkire.

Toronytetőre boldog ég tapad.
Enyém, ha vagy, mégis maradj magad!

Kirántott kard hüvelybe hajlana.
Óvj önmagadba, mint a földanya!

Csak lengj felém foszlón, alaktalan,
a lelkem mélyén megtagadtalak!

tibia: régi rómaiak kettős fuvolája

Nem sátraz hajad

Ha dús leszel, mint színben őszi lomb,
és karjaidba nem taszít a gond,
honnan veszek az égre csillagot?

Nem kérhetlek, hogy mondd: nagyon szeretsz,
csókkal becézve párodnak nevezs.
Szólíthatlak, nem lesz majd válaszod.

Honnan veszek az égre csillagot?
Eltűnt az ég, a kékség elhagyott.
Nem kérsz már és nincs új ígéreted.

Szólíthatlak, nem lesz majd válaszod,
kedves szóval szívem nem áztatod.
Többé nem vár majd készséggel öled.

Nem kérsz már és nincs új ígéreted,
már nem sugáرزol fényt és életet,
nem fürdesz napban, fent a balkonon.

Többé nem vár majd készséggel öled,
s nem gyűrűz rám a kígyós élvezet.
Nem intesz búcsút nyári alkonyon,

hajad nem sátraz izzadt arcomon.

Ha félreáll az angyal

*Már régen szolgál engem
Ördög, a komornyik,
de bűneim sötétjén
Isten ott komorlik.*

Ha végre árnyéktartó fák közt ott a tisztás,
kacér mosoly, ha csillan hajfüggöny mögött,
a sóvár testi vágytól érzélem, ha visszás,
ha félreáll az angyal, ott ki örködött,

eljössz a bűnök színes, könnyű lepkeszárnyán,
mint kígyó fut le rólad minden öltözék,
mosakszol napsütésben, mint a szőke márvány
s nem állhat semmi fantom többé miközénk.

Nem lesz a hormonoknak töled lámpaláza
és játszhatok karodban boldog támadót,
ki gyöngé áldozatját kéjnővé alázza,
de nem talál gyönyörben hozzá foghatót.

Aztán szikrákat köpve összedől a máglya
és kéklő füstje - mint a lélek - égre száll,
fáradt szárnyakkal verdes haldoklón a lángja,
s csókban a vállad ívén már kihül a száj.

A sűrű hóhullásba...

A sűrű hóhullásba nézek álmatag.
Hó hull alá vagy épp a völgy emelkedik?
A tájban rezgő titkos létezés felől
hogyan juthatnék el végtére lelkedig?

Pajzsod szorítva állsz, mint régi spártai.
Nő létedre szépséged éle lett a kard
s nem kaphat helyet harcban gyáva lellezés.
Győzelmed mindig szívós lélekkel akard!

A lelked rejtezik, mint föld a hó alatt.
Eltékozolt fény, éjbe hullt galaxia,
sötéten véded kárhozott világodat.
(Folyton az kér, kinek nincs ^{lel}mit adnia.)

Úgy érzed, az se baj, ha minden éjsötét,
s fényét vesztett csillag vagy. Láthatatlanul,
mint fantom, járod át az ellenséges űrt.
Kegyetlen út! A lelked odvában lapul.

A sűrű hóesésbe nézek álmatag.
Fednélek hófehér paplanként reggelig.
Eljutna tán belőlem némi kis meleg,
rejtekhelyen lapuló, fázó lelkedig.

Spárta: harcias dór városállam az ókorban

Ellenpólusok

A korhely sem volt mindig korcsomázó,
nem éjsötétek gyászos nappalok,
a föld sötét, de járja fényes ásó,
s te józanon vagy bennem éjszakázó.

Vagy tárgy lehetnél, fekszel elveszetten,
és én egy zug, egy eldugott sarok.
Megőrződ csak vagy börtönőröd lettem?
Kincset találtam s végleg eltemettem.

Őrizlek s feltárnálak, mint a titkot.
Elárullak vagy cinkosod vagyok?
Minden szabad vagy minden mégis tiltott?

Te vagy rabom, vagy én vagyok rabod?
Törvényszegés ez, törvényerejű!
Mi édes benne, az is keserű.

Vadászni rád

Szerettem volna,
de nemcsak lopva,
nemcsak sietve, pénzen vett tanyán,
nem csak létem végképp letűnt nyarán
pótolva, mi már nem pótolható -
mint hálózszakot fázva húzni ránk
s aztán lerúgni forró éjszakánk.

Szerettem volna
elnézni karcsú tested,
tükörben vágyamat,
amint magadra fested.

Szerettem volna
a cselt, a taktikád,
kacér komédiád,
sok titkos praktikád,
a gerjedő delejt,
amellyel tikkadt testem járod át.

Vadászni rád, mint Nimród, a vadász...

Nem érni be a kis egésszel.
(S megfutnak már a szarvasok
agancsukon letépett éggel.)

Nimród: vadász a Bibliában, aki nemcsak vadra vadászik

Az angyal is nomád

Vonal, vagy színfolt, forma és alak
lehetsz, mert már nagyon akartalak.
Bevont zászló, elhullott ékezet,
fakuló köd, ha elfeledtelek.

Ne gondoldj rám s talán én sem leszek,
csöndbe veszek, nem zaklatnak neszek.
Magamra rántok sziklát, karzatot,
ha kedvesem, te így parancsolod.

Nagyon szeretlek, meg sem tilthatod.
Kőből vagyok szobortalapzatod.
Elment az Úr, az angyal is nomád,
s már szentelik a cédák templomát.

Szivárvány

Nem lesz már többé vízözön.
Iszapban minden, bűzös száradás.
Kísérlet volt, kesernyés számadás.
Az Isten ül a horpadt öntözön.

Egy jele néz a foszló fellegen:
szövetség, ígéret és biztatás,
vagy isteni, újabb önáltatás,
ajándék, bibliás, a szikkadó egen.

(Talán a Sátán küldte őt nekem.
Billegve állok, mint a síneken:
szövetség-e vagy szószegés legyen?)

Fényszínekből számomra ötvözött,
lebegsz párában, kékben, lelkemen.
Szivárvány Isten és Noé között.

szivárvány: a szövetség jele Isten és Noé között, hogy
nem lesz több vízözön

Figyelmeztetés

Ezüst kalászu, díszes téli ablak,
a csillagfényű, dermedt télnek hagylak.

A fájdalomtól, mint kutyák, zenélek,
ilyen a dal, ha hullni kész a fészek.

Nem engednél, fogaddal fogva tartasz,
a hűlő prédát véded, mint a farkas.

A részeg szidja így a szende bokrot,
amelybe éjjel kába fővel botlott.

Hallgass, a durva szó itt mégse használ,
nehogy a végén végleg elszalasszál.

Személyleírás

Fénykép: a haj úgy vállig ér.
Szép ívet ír a hosszú nyak.
A szájbán épek a fogak.
Mosoly. A szem (talán) ígér.

Hát (emlékezetből): szilárd.
A bőrön nincsen anyajegy.
Menés: sikkes, ha jön, ha megy.
Nincs smink, a szépség nem csinált.

Bőven buggyan, de jó a mell,
Erős szopókákat visel.
Karcsú lábszár, finom a talp.

Fiús a far a comb felett.
A hang nem szoprán és nem alt.
Egyébről írni nem lehet.

Angyalként is...

Titkolják, de mindent túléltek mindig,
nem szűnnek élni bűnös vágyaink.
Egy törvényt létük egyre élni indít
titkolt világunk rejtett tájain.

Külön csoda, hogy ebben társam lettél,
te, ki a bűnt csak eszközül kapod,
mert hozzád illő, néked teremtték,
mint éjnek holdat, nappalnak napot

A holtak lelkeit, mi hogyha látnók:
Isten körül lobognak, mint a zászlók.
A selymükön sok csüngő szárnyú angyal

körül táncolnak virgonc démonok.
Nem bír el Isten istenvert hadukkal.
Angyalként is démonnal táncolok.

A legszebb szonett

Te vagy a legszebb költeményem:
karcsú szonett, ezüst ruhás,
könnyűnek tűnt megírni téged
s nehéz a verssé olvasás.

Remekmű vagy, hozzád szépülten,
legjobbik énem rád havaz,
szókristályokká lényegülten
lélekmentő tartalmakat.

Ezentúl bárki olvas téged,
ezerszer lesz majd boldogabb,
közös csodánk mást így fogad.

Kínos gyönyörrel egyre égek,
tettel fűt így a gondolat.
Versem táplálja lángodat.

Csak unalmas ne légy

Imádság légy, mit reggel-este
Istenhez szállni nem hagyok,
melyet lélegzet-visszafojtva
csupán magamnak tarthatok.

Fordított ars-poeticám,
erotika, amely kiéget,
helyettem csélcsap és vidám.
Légy kölykeim, a költemények!

Örök pártoskodás,
körmönfont és ravasz,
komor káromkodás,

síró cigánypanasz,
csak unalmas ne légy
s butácska semmiképp!

Öntsd rám a fényed

Az éji ég sötét szövésén
ezernyi szúrt seb, sérülés,
átüt rongyán az égi vérzés
cseppekben, csillagfényű vér.

Keresve téged földön-égen
sehol meg nem találtalak,
újabb lyukat szakít a késem
s az égre új vérfolt tapad.

Szivárgó csillogás a fényed,
cseppentik csak a csillagok,
mert fényt, hogy látásom kíméljed,
tőled csak cseppenként kapok.

A kárpiton a késem átjár
s az ég ruhája szétszakad,
reám zúdítja vére árját:
a fényedet az éjszaka.

Vakítson bár, öntsd rám a fényed,
legyél a boldogság maga,
meleg napom, sugárzó lényeg,
nem az ég elszórt csillaga!

Ha karjaimban tartlak

A gondolat talán szabad lehetne,
ha annyi gátlás nem zárná keretbe.

A képzelet csakúgy pályán keringhet,
miként a testre szabják rá az inget.

A bűnt is úgy viseljük, mint a gombot,
lelkünkre varrva, mint az ágra lombok.

A mindenség hibás, avagy személyünk,
hogyan önmagunk s világunk ellen élünk?

Ha táncolunk szédülten felpörögve,
miért vegyülünk végül mind a rögbe?

Miért van, hogy ölelni még akarlak
akkor is, ha karjaimban tartlak ?

Mint kútban tündökölsz

Ha szétmartak már rég komor szeszek
és „Szézám, nyílj meg!” többé nem leszek,
ha majd egy szó nagyon néven nevez
s le, hízelgőn, gesztus sem kenyeréz,

ha rég, a szennylé s végleg elmosott,
mi téged védett, minden elfogyott,
ha majd a bánat álompéppé old,
s előtted versem nem fut, mint herold

s nem vet bukfencet sírva hódolat,
levettem rólad rég a gondomat,
mert bennem minden kedveset megölsz,

s mi elhangzott, majd fércként felszakad,
ha nem lesz többé hozzám jó szavad
és versmélyen, mint kútban, tündökölsz.

maja

Nyomot: tisztát hagyunk

A szózott aszfalton vonult
fehéren lábnyomunk,
példázva, bárhogya távozunk,
nyomot: tisztát hagyunk.

(Ében tószélen partot ér
igyekvő hattyúsor.)
A talpunk hótól volt fehér,
s a lábnyom porcukor.

Így vághat át az életen
- ki semmit nem tanul -
sötét, sikamlós vétkeken
örök ártatlanul.

Olmék

Kéken kongó égbolt, döbbenet hiányod.
Minden kedves dolgod nélkülem csinálod.

Napjaid úgy telnek, mintha nem is volnék,
annyi sem vagyok, mint régen eltűnt olmék.

Nem vagyok, nem voltam, lenni sincs esélyem.
Halhatatlanság sincs, csak tündérmesében.

Versem mások írják hóra, olvadásra,
mindig rólad írnak, nincsen rímük másra.

Hogyha nem lehettem párod e világban,
érezz tűzmelegnek téli kályhalángban.

Mosdóvized volnék, szennyesen elöntesz,
arcodon verejték, kézfejjel letörlesz.

Hagyd, legyek a vágyad, mit betöltesz mással,
milyen nem lehettem: másom benne lássad.

Mint a nagy mindenség én magamba zárlak,
hogya elveszítlek, hogya megtalállak.

Olmék: amerikai ősnép

Ne mázolj homlokára csillagot

Ha csillagkondát, mint kanász terelgetsz
s ezüst patájuk peng a kék jegen,
a körmöd fújva verseket fejelgess,
hogyl elkedden egy kis meleg legyen!

Ha jársz csapásán álmod asszonyának
és egyetlen nyom sem vezet feléd,
szűkítsd körük, tereld be rímkutyákkal,
de meg ne lesd a céljuk - semmiképp!

Vagy hagyj fel verssel, kedves öncsalással,
és prózát küldjél női útitársnak,
ne mázolj homlokára csillagot,

az jobban illik szárnyas paripához,
ha holdon áll s igézi a napot.
A céda asszony esküszik vagy átkoz.

Szonett a féltékenységről

A féltékenység sárga, mint a hold,
kis, kandi fényt bárhonnán kölcsönöz,
rátarti és fölöttébb csökönyös,
leskelve jár, mint egy kerek kobold.

El sem vakít, kölcsönfény tükre csak,
de gyakran könnyet vagy szitkot fakaszt.
Hamiskásan sugdos emezt, amaszt,
kivárná, míg az örület lecsap.

Elrontott estém, bókolj boldogan!
A kedvenc hű - és gyarló a gyanú,
önátka lesz megbízható tanú

s ugye az átok végül megfogán.
A könnyű vér iramlík könnyedén.
Ártatlanság? Régen eltört edény.

A csókod

A csókod egy-egy ősi költemény,
mit Isten írt vagy démon, jaj, nem én.

Egy ajknyi fészekről száll mindenik,
s a tél tavasszal színültig telik.

A nagybetűs ÉLETTEL összezár,
pedig csak egy vonagló női száj.

Nem is nekem szól, színjáték a csók,
mit tőled gyakran s ingyen nem kapok.

Milyen volna, ha szülné szenvedély
s nem árulná egy csalfa nőszemély?

A könnyűvérű csókja is hevít,
kigyújtja gének szikkadt erdeit.

A láng a lombon örülten rohan,
bíbort fest alkonyomra boldogan.

Öreg testem kamaszkort álmodik.
Vajon rabod vagyok halálomig?

Álomtűzhányó-álomszerelem

Idős, magányos hegy, jégmarta kúp
álom-sziklát dobált az ég felé,
álom-titán, kit nem győz le Zeusz,
kin nem fog átok, síró kérlelés.

Ha égő bokrokon a vére folyt
és elköthette önnön vérerét,
a láva megkövült, s mint szürke folt,
megkezdte élni gránitéletét.

Szerelmem is csak álomszikla volt,
mellyel bombáztam bosszúálló sorsot,
s a kedves végül morgott, sőt csaholt,

feledve: mennyi jóságot elorzott.
Álomtűzhányó-álomszerelem!
A kedves végül nem volt senki sem.

Titánok: Zeusz főisten ellen lázadó óriások
Zeusz: az ókori görög vallás főistene

Fénykoporsó

Élet volt – keserves kompromisszum,
fogytán van s nő a megalkuvás.
Lelki lom lesz, mit végül leírnak.
Gyengédségem: élni nem tudás.
Hija volt az orzott szerelemnek,
kényszerképzet, túlnőtt önmagán.
Kútfenékre napfényt így temetnek,
villódzót a semmi parlagán.

Végső fénye életéjszakámnak,
meddig látlak, csillagod kihunyt,
fagy repeszt ott ében sziklaszálat,
semmit néző két szemem megunt.

Képzelttem szerelmet vad erővel
s íjat tépő izmom elszakadt,
bénán írom ezt és kába fővel,
törnék köztünk szóval közfalat.

Költöznék, mindent veszítve, hozzád,
csak te lennék kívül és belül,
egyben kellesz, nem csupán a morzsád,
fáradt lényem hozzád szenderül.

Fénykoporsó, fülkéjén a gyásznak,
minden fényem téged fényesít,
fent ragyogva csúcsán száz halálnak,
kölcson kaptad költőd fényeit!

Megtanítlak engem fosztogatni

A véletlen nem hozzám kötözött,
s nem tudtál lenni tündér bájolású,
saját hálómba önkezem lökött,
nem bűvészet, tanult, ügyes fogású.

Magam helyeztelek az égre fel,
a bíborod az én festékem festi.
Voltál ugyan cigányos kérelem,
de pénzen vett szerelmem nem volt testi.

Ki kért, az én voltam, ha vártam
tőled, hogy játssz szerelmet, boldogat
s hiába vártam már halálra váltan.

Rájössz végül, ha állod harcodat,
hogy hasznót húzni addig még lehet:
míg színleled a tőled várt szerelmet.

Újabban már gyakran imádkozom,
hogy ebben-abbán, így-úgy megsegíts,
és tűnődöm, mi látszik arcodon
ha látod, rajtam semmi nem segít.

Engem felőröl - mert ember vagyok -
a büntudat, s hogy nem segíthetek,
mint szál gyufát, reményt sem gyújthatok,
ha látnom kell elvérzett lelkedet.

A kedvenc, ki jó szót sem érdemel,
mert vállalt sorsát mintha szereti,
csaló, hazug, ebben tökéletes,

ki féken tartaná, azt megveti.
Te, Isten, kérlek, engem veszni hagyjál,
ha létezel, kegyelmet néki adjál.

Elküldenél és visszatartasz

Ha újra tél jön új tavaszban,
és bennem egyre áll a régi hó,
sárlé, ha zúg a kis patakban,
s mohó a föld, a szomjasan ivó,

ha tiszta hang harangja buzdul
siket, nagyalvó temetők felé,
félíg fagyott föld, hogyha zúdul,
s keményen kong a koporsófedél,

kavarrám úgy magamba lényed,
mint mész feláldozott asszony porát.
Távol tartasz, s lábam feléd megy,

hívót vonz így el nem múló csodád.
Pedig keményen mindig elriasztasz,
Ám fél kezeddel egyre visszatartasz.

És mintha hívna

Csak azt tudom, szeretlek egyre téged,
de némi józanész és büszkeség,
(s másokkal oly kacér viselkedésed)
bizony megállít, hogyha indulnék feléd.

Pedig, ha téged vágyam felnyalából,
s beléd túr, minden érzék rád szegez,
a vád és vétek eltűnik magától,
hiába, hogy a bűn téged tegez.

Nincs helyesírás, hull az ékezet,
a vers röpül forrón és meztelen,
elhull a forma, nincsen értelem,

csupán hajad, arcod, a szád, szemed...
És mintha hívna, nékem intene
a kárhozatnak asszonyistene.

E versben megmarad...

Végül megtudtam mégis rólad mindent,
nem érdemelsz te tőlem tiszta inget.
Nincsen királynő, csak a koronája,
én készítettem női koponyára,
én vertem hűvös üllőn, ferde lángon,
hibátlan ékszer lenne, szinte fázom,
mert végül, ha fejedre illett volna,
hatalmat rajtam önkényed koholna.
Lidérces ál-királyság, nincs adója
s én lettem volna jó alattvalója.
Lett volna udvar, bőven szeretőkkel,
szeszély, hazugság, titkon nevetőkkel...

Gazdátlan verseimnek árva tükrén,
ott látom halvány arcod páraszürkén.
egyszer néztél meg fájón, igazából,
mint éhes állat, mely latyakban lábol.
E nézésed, mint csiszolt, ó borostyánkőben,
versemben megmarad a nyargaló időben.

Szerelmes párhuzamok

Ha tiszta kékség, te az ég lehetnél,
én felhő volnék és veled pihennék.

Ha volnál tornyos, fényben fürdő felhő,
én holdad lennék, válladon henyélő.

Ha te a sápadt, elfogyó, fehér hold,
én ágyad: bársony, boldog éji égbolt.

Egyek lehetnénk, mint favilla ága.
én zárt üvegcsé és te illat, drága.

Te új tavasz, én más világ jelöltje.
Te hóvirág és én hagymája, földje.

Volnék az alkony, napfény temetője,
bukott napodnak gyásza, szenvedője.

Egy óriás, kinek feszülő válla
az ég ezüstjét mind öledbe rázza.

Volnék derengés, arra s úgy teremtvé,
hogy átköltözzem szép, hazug szemedbe.

Vagy pénztárcámnak bűvó papírpénze,
mohó kezecskéd, hátha nyúlna érte.

Volnék a vágyad: csak világod éljed
és féltékenyséig gyanakvó férjed.

Lennék a fűzfa: friss habok halásza,
szerelmem hajló, szőke, bús kalásza.

Egy régi nóta dallamára

Tekinteted még egyre látom,
tűz csillan így a porcelánon.

Ha néz az ég csillagszemével,
engem biztat, melletted érvel.

Gazdag vagyok, ha tőlem kérhetsz,
jó házeresz, rakj nálam fészket!

Reményemet fond szép hajadba,
csavard a vágyam derekadra!

Szerelmem, míg pohárba töltöd,
téged köszönt szerelmes költőd.

Ha hódolat, s ha nincs dicséret
szidalmaim is csak becéznek.

Aggatva rád a békanyálat,
megcsókolnám sáros bokádat.

Szeretve légy így mindörökre,
ne sárgulj és ne hullj zörögve!

Tavaszhöz, friss barka lobban,
ha karcsún állsz a balkonodban.

Csak általad, tetőled élek,
szót és szerelmet tőled bérlek.

Hajtanék tovább

Az est közém s a házatok közé bújt,
megborzong, ami él még bennem.

Sarat havaz a mocskos éj,
mégis csendjét keresem,
hiába várva tépett csillagot,
biztatásod, karcsún, amint kiállsz
a bűvös balkonon.

Az éj szuvatja mindhiába hull.
Bennem, te fájó fél derengés,
kialudt szemafor leszel,
és én hajthatnék tovább,
de nem tudok.

Füstöm lesz a párnád

Elöntötted szerelmem óborát,
boros edény, karcsú, üres,
megformál bármely kézműves,
mámort nem őröl, sem részeg csodát.

De halhatatlan már e szerelem,
akár a vád, reád hagyott,
lidércfény, mely reád ragyog,
nem ömlik bő sugárban, szertelen.

Hát vedd elő a verseim,
s veled csókoltan újra csókolunk,
utánad kap a sor, a rím,

szidlak, szeretlek, néked bókolok.
A lángomat hiába várnád,
mert füstöm lesz csak majd a párnád.

Madonna

Nem volt malaszt, számodra kegyelem,
de volt az élet mindenféle mocska,
paskolta partod sok szennyes habocska,
nem állhatott láb biztos kengyelen.

Hozzád jövet nem volt számodra csokra,
felbolydult egyre átok-rendesen,
nem volt egy kis szerencséd, kedvesem,
nem folyt a múltad csendesen csobogva.

Szentképet már én sem tudtam csinálni
abból, kit régen piszkolt már a pletyka,
kiért nem tudtam semmiképp kiállni,

ki nem volt félénk, halk, holland Aletta.
Ritkán öleltél, néha kéthavonta,
imádott, bűnös, álságos madonna.

Aletta van der Maet: Apáczai Csere János felesége

Feléd megyek

Hiába fáj az élet mindenestől,
hiába fűj az Isten hidege,
hiába, hogy hitem már rég rege
és tőlem elfut ember és teremő,

hiába vett körül család szeretve
és szőtt körém szelíd káprázatot,
a semmi mindent mélyen áthatott,
hiába néztem én riadt szemedbe,

szerelem fénye benne nem ragyog,
minden reményem benned eltemettem,
de versbe véstem asszony-alakod.

Ha nem szeretsz, még nem vagyok halott,
sem semmiségen ámuló gyerek
és elmenőben is feléd megyek.

Hiába

Hiába ömlik versem bő sugárban,
mint sziklából bottal csiholt varázs,
nincs szomjas ember, tikkadt sokaság,
hogyan inna, vagy fürödne hűvös árban.

Temelleted tündéri tóvá tágul
a túlsó part, egy öröklét-sziget,
melyen harag és pletyka nem sziszeg,
válaszd e helyet hűsítő magányul.

Te másra nézel, erre nincs szemed,
csak tócsát látsz és békaverseket,
sorom kiböngészni alig kívánod,

tudatlan vagy, mint kerge klánod
és mégis minden szóm téged ölel,
belőled támad és benned hal el.

Hazudj szerelmet

Ha már a fűzöld itt-ott ütközik,
de nem bont rügyet rajtam új tavasz,
völgyemben hó és ráfagyott haraszt,
s mi még remény volt, árnyak üldözik.

Nem áll jól már a széptevés nekem,
a lány, ha néz, már átnéz arcomon,
jövőm s a múlt velem már nem rokon,
nincsen jogom sem elégtételem.

De, kedves, ha még szóba állsz velem,
miközben rözsém árván tördelem,
ne nézd, hogy múltam öze messzi jár

s kenyérrel, sóval már nő nem kínál,
s már nincs idő és nem keresném másutt,
hazudj szerelmet még, emberszabásút!

Ordas magányú

Én legbelül úgy érzem, szikla vagy,
édes kontrasztként televény a húsod,
de elszivárgott rég tündértavad,
melyen szerelmed tóvirága úszott.

Kőbarlang ásít, hogyha szád nyitod,
szavadat egy kút hús leheletével
a kongó mélyből búcón hallatod,
s magasba lebben enyhe megvetéssel.

A völgyfenéken látom itt alul,
alárobog a kőszál televénye,
ha nőszépséged lavinája hull:

mint fecskefészkes szikla szírt erénye.
Egy sírkő már a puszta sziklafal,
ordas magányú, üres ravatal.

Elkárhozottad

Ha kést fogott az éles láthatár
az alkonyodra,
mint borzas, vérző, nagy, sötét madár,
lehull forogva.

Sötéten, zsibbadt szárnyon hullanék:
korom-nyomodra.
Volnék padlódon díszlő hulladék.
Fogadnak odva.

Kéket nyílnék, mint véraláfutás,
ha kékre vertek.
Torkodban lennék bíbor mandulád,
hajadban tetvek.

Koporsódon lennék nyugodt fedél,
ha tested rothad.
Lelked lennék, a bűnpucér s kevély:
elkárhozottad.

Nem hagylak

Nem hagylak válni lepréselt virággá,
mely látszatként, ha őrzi még az életet,
míg önmagát, mint fényképből kivágná.
A súlyát könnyű sóhajoddal mérheted.

Nem hagylak szép emlékké silányulni,
mely felbukkan egy ismeretlen rejtjelen,
s belőled nem marad meg egy kisujjnyi,
magára vesz mi véges vagy mi végtelen.

Te megmaradsz, felkunkorodsz a versből,
állasz és intesz, mint a bordó balkonon,
őrizzen bár családod dühödt-konokon.

Lapos soromból, mint fekhelyről, kelj föl,
ölelj meg újra s újra, csókolj, akarom!
Pedig csak én szeretlek s nincs akaratom.

Karizma

Kinyílt a lelkem rézsút napsütésben,
így nyílik, tárul és terül szét puszta táj,
így indul lágy tavasz a sűrű vérben,
így úszik áradatban, billegő batár.

Sugárnyaláb vagy, bús homály mögül,
egy vágycsóból kovácsolt délelőtt,
mely önfényében végül megkövül
s csillant ködökből összeszótt fenyőt.

Mi egy vagyunk, a táj, te meg a lelkem,
vagyunk a múlt s csalódottabb jelen.
Karizmád van, mit nem sejtész, de felken

s számomra asszonyistenné teszen.
Ne dobd a sutba, lássa mind, ki meglát,
tied, viseld, mint fénykardod, karizmád.

batár : nagyobb méretű, zárt, utazó kocsi
karizma: különleges isteni adottság

Mindörökre

A farkas lelkű felhők s emberek,
ha váratlan fordulnak mind felénk,
s nem védhet tőlük őserdő, berek,
igaz lélek, komisz bűn, szép erény,

feléd lendülő, jajduló harang
lennék, s mi húzza, megfeszült kötél,
utánad esd a lélek és a hang,
hozzád készül ereszt, toronyfödél.

S már messzi jár a farkasszájú raj,
kicsorbult csont a gyűlölségnek ökle,
enyém maradsz, míg várlak, mindörökre,

ha felbukik sok tántorgó duhaj.
Írok s fenntart téged minden sorom,
állsz karcsú fényben, mint a balkonon.

Fütyentettél

Fütyentettél, mint kuvasznak a pásztor,
csak úgy, két ujjad szájba téve, nyelv alá,
megismételted, mint egy kamasz, párszor,
fiadnak szólt a fütyty s kissé nekem talán.

Tudtomra adtad így, hogy létezem még,
s míg erkélyedre nézek, addig még vagyok
és nem csupán, mint kellemetlen emlék,
a bajt hozó, a nyugös, örült-zaklatott.

Ilyenkor, s hogyha jelt gyújt ablakod,
érezem, hogy megfeszülnek még az izmaim,
s a sorvégen ott díszlek, mint a tiszta rím,

szemedben, úgy érzem, még számítok.
Szerelmed, jól tudom, nem dupláz végtelent,
s azt is tudom, mindez pénzben mennyit jelent.

Hogy el ne mondjam

Ha úgy kívánod, néma hal leszek,
hogy el ne áruljam többé, ami titok,
vagy bámuló barom, vagy feledést iszok:
habzó tejutat, göndör felleget.

Nem szólalok, ha kell, néma leszek,
szavad parancs, és többé nem lesz már szavam,
ha én volnék csupán, megszűnnél általam,
a szám befogja majd saját kezem.

Titok leszek, beomló bányaszáj,
kívül kopár, belül bűvös sötét,
vagy meghalok, hisz élni sem muszáj,

felöltöm én a semmi vak ködét.
S ha élni hagysz, s szeretnem még lehet,
nem írok rólad többé verseket.

Isten helyett

Imádlak térden, versem templomában.
Hitetlen voltam s téveteg korábban.
Elvesztelek, de mégis rád találtam
vigasz helyett, most már halálra váltan.

Szentháromságban nincsen asszonyisten,
ábrándképed hát oly fagyokba vittem,
hogy már szilárdabb mindenféle hitnél.
Kérlek, hogy Isten helyett megsegítsél.

Ha láthatlak bizonyság: létezel,
nem kell kutatni váltig és hiába,
nem fészkelsz messzi, mintegy más házába,

jönnöd kell és egyszer megérkezel.
A hosszú út porát, ha majd leverted,
add vissza, kérlek, elvett Édenkerted.

Misézek hozzád

Liturgiás lesz íze verseimnek,
misézek hozzád laikus misét,
(az ördög néha így is megkísért,)
a versek bibliásak, benned hisznek.

Színekre törsz a templomablakon,
átsütsz, mint csillag, ében-éjszakán,
dobolsz, mint zápor lelkem ablakán,
zokogsz bennem, mint rokkant, vén malom.

Mert sírt a perc, ha nem láthattalak,
és minden óra roppant ravatal,
ha nincs az erkélyen a várt alak,

ábrándjaim, ha benned...alszanak.
Üres a balkon, ez a pogány oltár,
melyen számomra asszonyisten voltál.

Kulcs

A költemény és versvilág: csak álom,
szerelmem a megszenvedett való,
bár koldulom, nem útfélen találok
s nem öbleimben hintázó hajó.

A vers énem szépen írt tükörképe,
ezüstkristályt, bűnt, szenvedélyt mutat,
szerelmem tárgya csak romlandó része,
de fájón tapos lelkemen utat.

És mégis, ez az elfogyó szegény nő,
kin már kissé bő lett a karcsúság,
de jól szabott dressz a megalkuvás,

vergődésben megkínzott, mit sem értő,
ő szükséglet számomra, kényszer, jó halál.
Mindenre ő a zár s a kulcs, amely talál.

Csak téged...

Hiába halk esők és halk füvek.
Hiába száll reám a messzi ég.
Hiába, párás, hűs ablaküveg,
hiába gyúl körém a messziség.

Az sem fékez, hogy lassan meghalok.
Az sem csitít, hogy nő már nem szeret,
s nem babrál rajtam ujjával balog,
míg csordogáló pletyka emleget.

Téged vetítlek, látlak félvakon,
belőled innék szomjan jókorát.
Árnyad szökítném fénylő falakon.

Érted mellőzők bölcset, ostobát.
Miattad percig már nem nyughatom.
Szétjárom érted versem bocskorát.

Maradj mellettem

Én mindig tartozom neked.
Poros polcomra könyököltél.
Nyárrá nyílott az örökölt tél.
Mégis lázadtam ellened,

mert bántott fudri ifjúságod,
s hogy hinnem s látnom sem szabad,
megvértett orvul szép szavad,
a kósza hírek, furcsaságok.

Szeretni nem tudsz – megbocsájtom,
s a másnak ápolt Édened.
Hagyom, hogy léted sebként fájjon,

szenvednem kell, s ez érdemed.
Sebemből még ne rántsd ki késed,
Maradj, amíg lassan kivérzek!

Nem lehetsz majd álmom

Nem hódolok, bár nincs hatalmam.
Vagyok, míg végleg meg nem haltam.
Illúzióba öltözötten
szabad ketrec van körülöttem.
Üres nagyon és vélt szabadság.
Így érkeznek, kik megszaladták
fogyó tüdővel, hegyre, csúcsra
a hosszú utat kelve, bukva.

Szédülten most magamban állok,
az álmok ködlők és kufárok.
Befoglak, mint egy ölelésbe.
Miért jöttél világra késve?
Miért nem gyermek együtt játszva
múltunk, e végleg vesztett játszma?
Még egyszer fészkelj karjaimba?
Ívként görbülnék, meghajlítva,
röpítenélek kézbe: célba.
Te, Ádámlelkű s mégis Éva.
Próbálj rímemmel egybefutni
velem egy kígyós görcsbe jutni!
Mint két fonál, jól egybeszöve,
két megriadt ér elveszőbe,
halálos Óperenciába...

Tovább, ha nincs, nem lesz majd álmom.
Jaj, szétfeszítlek, kedves jármom.

Semmi sem lehetsz

Rád vár a tiszta, olcsó papiros,
leírtalak és megtaláltalak,
a versem szebbé satiroz,
te vagy a menny s egyetlen angyala.

Te vagy a szárny szabadsága nekem,
a szélmalom lapátját forgató,
ha tévedek, te megfogod kezem,
jégpáncél vagy és páncélos hajó.

De rejtőzöl és semmi sem lehetsz.
A félelem csipkéjén nézel át.
Ijeszt harang, imádság és kereszt,

a hold, mely kémkedi az éjszakát.
Remegsz, mint pénz a koldusok kezén.
A karjaimban sem lehetsz enyém.

Egy másik parton

Ha életünk már itt hagyott
és föld ölel majd téged is,
a vágy majd újra egyesít
és együtt lesz a két halott.

Csillagsugárból lesz hajad,
mely mentéd volt, majdnem palást,
megőrzöd e kacér varázst
s minden részecskéd megmarad.

Különben túlvilág se kell,
vagy nem nélküli angyalok,
én Isten nélkül megvagyok,

a sóvárgás hozzád emel.
Válladra hajtom homlokom,
egy másvilági balkonon.

Többé nem adhatok

Az életemben nincs már értelem,
nem fényesíti napfény homlokon,
nem int a távol fent az ormokon
s te többé nem lehetsz már énvelem.

Marad valami maró, keserű,
az emléknek nincs boldog távlata,
nincs rejtekem, nincs otthon és haza,
nem állít őrt a félelemgyepű.

Ha jönni látsz, mint farkastól, szaladsz,
mögöttem hallasz sátántüszszögést,
sötét pelyhekben gyűlölet havaz,

köbözd csak bátran bűnöm összegét!
Ha adhattam, többé nem adhatok.
Mégkönnyebbülsz, ha végre meghalok.

félelemgyepű: lakatlan határterület volt

Fénypont

A fényekkel, úgy érzem, nincs rokon.
Az alvó földben otthon a sötét.
Oszlatja álom alvó test ködét.
Számomra fény vagy, millió foton.

A nő csak hold s te nap vagy énnekem,
a nap, mely kél, vagy éppen már bukik,
s napközben nincs, mert felhőt hazudik.
Delej napom, sötét az életem!

Nélküled jéghideg van, megfagyok,
nem olvaszthatom szonett hús ezüstjét,
dülöngélnek részeg magyar ragok,

poén sem jön be a versvégre tüstént.
Add tested, mint egy forró fekhelyet!
Fénypont vagy itt, e szürke pont helyett.

Bőröd nem világít

Függönyfehér tavaszvirág a fán.
Körül a táj sápadt kamasz-tavas.
A rillafám fehér szirmot havaz.
Az elmúlt télből nézel vissza rám.

A vállamon a szél mentéje száll.
Zötyögve visz az unott völgynyereg.
A célban hátha mégis rád lelek,
vajon benned még ismernék-e rád?

Már nem ragyogsz három hónapja rám,
bérelt szobában bőröd nem világít.
Téged vár nappalom és képzél éjszakám,

e legszebb évszak bennem téged áhít.
Befonlak, mint komor gyökér a földet.
Magamban oldlak, felszívlak, megöllek.

rillafa: szilvafa, tájszó

Eltűnünk végül

Halálod lennék, ha a lengő égnek
madártrillája volna gyilkos ének.
Koporsó lennék, melynek durva öble
magába zárna boldogan, örökre.
A gyászt, mint füstölőt, ráznám feletted,
ha végre téged egyszer sírba tettek.
Pondrósereg lennék, mely falja tested,
örök halálod, míg magadra fested,
de nem fog rajtad rímeim haragja,
kondul a kedved – új tavasz harangja -
túlélsz vidáman minden elmúláson,
mert gyilkos kedvem ellened utánzom,
s hiába volnánk mindketten halottak,
kiket az idők mérlegére dobtak,
mi ott leszünk, széljárta könyvlapokban,
hajad lebben, a pillantásod lobban.
Kígyózunk kúsza, kusza betűindán,
a sima égen szétterülünk simán,
a hold szarván ott csüngünk felcsavarva,
tovább lendülnénk képtelen magasba,
s amint lobognánk, lidércként elégve,
eltűnünk végül a fekete égbe.

Azt mondják...

Azt mondják, boszorkány, azt mondják,
cigánylány.

A hajának sátra csak az éji égbolt.
Szeme pillantása csillag alatt légyott.
A lábujja körme néhány fehér bárány.

Kedve, hogyha játszi, csilingel csengése.
Csúnya, sötét hullám fájdalom, haragja.
Az ő akaratja életfám faragja.
Járása, menése – gyors szívem verése.

Messze ment a kedvem, jaj, bár visszatérne!
Holló száll felette fekete-kék szárnyon.
Azt a régi kedvet már vissza se várom.

Az a kicsi fénypont, ha az éjben égne!
Csillagom, szerelmem, elszáll-e a felleg?
Takarj el hajaddal, ha neked még kellek!

Téged díszít

Csak lelkedden uralkodol,
hatalmadban nincs senki, semmi,
szolgák nélkül kell jönni, menni
s az érzelem is alkohol,

mert rab lehetsz, ha ittasulsz
a zajló lélek mámorával,
s rá sincs hatalmad, mint korábban,
a féked száján meglazul.

De hagyd a lelked, szép mocsár,
melyen a kedves lápvirága
harmatcseppet nem hord hiába,

szépség, mit Isten is csodál,
hát minden ízed őt szolgálja!
Téged díszít majd lelked álma.

Átemellek versnyeregbe

Szerelmed, ha széllel bélelt,
fecske jár felé,
vállald életét!
Végül már az ég sem ért meg.

Álmod mindig meggyalázott,
megfeketedett
sárba fektetett,
emberektől elhatárolt.

Vidd a jussod, itt e verset,
nem várhatsz sokat!
Célozd a célodat!

Mint vadász, prédád elejted.
Száll az ég, a nyár, a föld, a felleg.
Balkonodról versnyeregbe veszlek.

Elszáll, mint az angyalok...

Halak könnyéből tenger nem fakad.
Májusban nem zúg hófehér vihar.
Nem színezüst a fénybe nőtt juhar.
A mennykapun nem lóg levert lakat.

Nem öntözöl, de mégis zöldelek.
Izmos karod nem fon körém csodát.
Nem őrzi testünk nászaink nyomát.
Hiába, hogy neveddel ébredek.

Élek, bár néked már halott vagyok.
Veled vagy nélküled, de kék az ég.
A csorba hold is értékes nyakék.
Emléked elszáll, mint az angyalok.

Fegyverzetem

Most már csupán, mint illat létezel,
s orromban nem maradt meg illatod,
mint parfüm tört üvegcsét, itt hagyott.
Ha Isten küldött téged, vétkezett,

ha a pokol, veled kényeztetett.
A szenvedésben óriás vagyok,
az ember bennem kínjában ragyog
s a démon ölt fényes fegyverzetet.

Bár mindkettő csatát csatára veszti,
a harc megéri, még ha vesztes is
s rajtam nevetnek és nevetsz te is.

Ha a harctéren babér nem terem,
megőrzi versem szép fegyverzetem
s a démont, mely a versemben lakik.

Versekbe öllek

Nincs búcsú, csak ha elszakad
a láthatár, a húr, a lélek,
kicsorbult élek az arcélek,
hullám a sors és elragad.

Nincs emlék, csak a rágalom,
a meztelen, a sértés mocska,
s az érzelemnek öble, odva,
melyet kitölt a fájdalom.

Szerelmemre

Szerelmemre csak nyelvet öltesz,
gyengéd hajtását eltöröd.
szidalmat kaptam már csak tőled

s szeszélyből nyíló örömet.
Nem búcsú ez, nincs búcsú tőled.
Gyilkos vagyok, mert versbe öllek.

Nem mondhatom

Vadászó fecskék, tornyos felhők
emelnek, vonznak kék hegyek fölé.
A hűtlen széltől-zaklatott levéllel
lehántanám a hallgatás fölét.

Mert hallgatásom, mely magába présel,
mint szűkülő héj, már nagyon szorít.
Ülök fülkébe zártan, mint hajórab,
kit padló himbál, s négy fal boldogít.

Nem mondhatom, értelme sincs, hogy mondjam
és nincs kinek, hogy fáj e szerelem,
Ijedt madár, mely verdes szüntelen,

s ha sérelem, nincs, akin megtoroljam.
Kit ostromolnék, nincsen énvelem,
nem bánthatom, és meg sem védhetem.

Hiába

Gyógyítanám, mint vérző naplementét.
Marasztalnám, mint költöző időt.
Támasztanám, mint fát, amely kidőlt.
Jelen volnék, ahol használ jelenlét.

Jaj, hét lakattal zárnám őt magamba.
Fű volnék, felfognám, mint harmatot.
Ha álom volna, szednék altatót.
Tagadnám önmagam, ha megtagadna.

A nap lemegy s kihűl halott hatalma.
A harmat is csak percekig ragyog.
A feledés, mint vad fű, megfoganna.

Beszívnam, mint egy eltűnt illatot.
Hiába öntözöm a meghervadt virágot.
Szerelmem ócska cucca szújárt, féregrágott.

Rád vár...

Mikor már elfogyott a türelem
s a vágy, hogy téged átöleljelek,
de gyúlnak még felém a fényjelek,
pillantásomban lelkem küldhetem.

Mikor fény helyett hull komor korom,
s felettem ott a végzet angyala,
az élet elnyűtt, lepkés pongyola,
s mint gyilkost vér, borít öregkorom:

feléd tart vers, kit múzsává avat
szerelmem, sorsom, minden pillanat,
mindig feléd tart, csak hozzád szalad,

mint gyermek, rímet rázó költemény,
s mi bennem, fázó emberség maradt.
Rád vár, míg él, a haldokló remény.

Démonok között

Tőled tilt illem, törvény, féktelen
gyűlölség, féltés, szeretet szava,
kíváncsi utca, hozzád és haza,
az Isten és a tiszta értelem.

Taszít a gond, a kín, a félelem.
A vágy, vihartól tépett szélmalom.
És démonok közt nincsen irgalom.
Amit vesztettem, már nem mérhetem.

Ha intek, csak lemondás gesztusa,
míg büntudattal nézem balkonod.
Már önmagamnak sem volnék ura,

de minden átok engem megfogott.
Feléd már egy lépést sem tehetek,
s a csöpp idő, mi volt, nézd, elpereg.

Mindezt csak álmodom

A szerelem, mint tengeren a fény,
vakító foszlányokban úgy ficáncol,
ahogy a lélek éled és alél,
fájdalmában már úgy tűnik, hogy táncol.

Így ránganak a haldokló halak.
A nagy szerelmek nem megnyugtatóak.
És ellened fordul az akarat,
s az orvostól sem kaphatsz nyugtatókat.

Vergődve, hozzád - mint hajótörött -
szorítom versem, ezt a nyálkás rönköt,
mint fuldokló a hullámok között,

úgy, mint kit bűne már pokolra döntött.
Élek még és mindezt csak álmodom?
Segítsen már, ki úr az álmokon!

Gyűrött papírra

Utamba hogy kerültél, nem tudom!
Nem taposhattalak el, mint csigát,
hiszen szépnek lát téged, mind ki lát -
és te sem állhattál meg félúton.

Voltál mindig, mint kék ég, csillagok,
hozzám gyermekkoromból érkezel,
neveddel bennem minden énekel,
a vágyban nélküled eltikkadok.

Valójában sorsom rejtélye vagy,
váratlanul jött megpróbáltatás,
mi tán megöl, s ha mégis élni hagy,

nem élet az már, csak önáltatás.
Imádság, lázadás, csak irka-firka,
csak rólad álmodás gyűrött papírra.

Világod volnék

Neked szántam s hiába őrizem,
nem küldhetem hozzád az évszakot,
amely éretted tart égen napot,
s feléd zuhog ezüst esőivel.

Adnék számolhatatlan csillagot,
az éj felhőit és virágzó fákat,
s mit összehordhat végtelen alázat.
Lennék körüléd szálló illatod.

Tudom, szeretnéd, s adnék pénzt neked,
melyen mehetnél tündér tájon át,
s ringhatnál örült mélységek felett.

Vehetnél fényt, vehetnél éjszakát.
Lennék a vállfádon egy jó ruhád.
Világod volnék, kék éggel fedett.

Nincsen mentség

Betyár mosolyod sejlik holtak fogsorán,
kaján nézésed szemgödrükben ég ki,
a hangodat torkuk helye zenéli,
mert meg fogsz halni sajnós, érzem, túl korán.

Koporsód romjait szétdúlja hajzatod,
a rögbe kúszik, mint hajszálgökökér,
a szép nyak mállott, elszakadt kötél,
aszott a tested, mint a fonnyadt fáraók.

Ilyen leszel, pedig hogyan ragyogsz,
a járásod a szőke széllal verseng,
dühöd fanyar, de nincsen sóhajod.

Egészen nem nőtt fel benned a gyermek.
Hogy élsz és élek, erre mentség nincsen.
Soká nem játszunk, mert megunt az Isten.

Így lehetsz enyém

Szobor leszel vagy változz versemmé,
megmunkál tollam, balta, bajonett,
s hasonló hozzád máris a szonett.
Mi menthető belőled, mentené.

Nem az vagy már, kinek vélnéd magad,
lehet egy óceán maroknyi só,
a versem csúnyát széppé torzító,
s azzá válsz majd, kivé átírtalak.

De büszkén éld meg ezt a változást,
fogózz csak fénybe, hullámok hegyén!
Vállald versem, gyáván ne állj tovább!

Egy szál szonettben így lehetsz enyém,
s aztán, ha tiszta rímmé gyúrtalak,
csendülj a csendben, mint a madarak!

Nem vagy már sehol

Nincs pénzem annyi, hogy még bírjalak.
Nincsen kertem, hogy átültesselek.
Nincs kötszerem, ha nyílnak a sebek.
Szenem kidobva: füstölgő salak.

Az ég bezárt, az Isten elpihent.
Mint kiskoromban, csak magam vagyok.
Ha még beszélek, úgy is hallgatok,
mert önmagamban sincsen már hitem.

Bolondnak tartasz, úgy van, az vagyok,
mert szétszakadtak mind a varratok.
Tied voltam, mint elszálló szavad.

Írás közben csak hozzád ballagok,
s bár kóbor pletyka körbe nem csahol,
minden bezárva, nem vagy már sehol.

Csigaház

Te vagy a lelkem óvó csigaháza,
ha eltipornak téged, meghalok.
És nem hagyok fénylőn ezüst nyomot:
verset, amely a föld kövén alázat.

Bár testem él még, lelkem nálad tartom,
félénk szerelmem búvóhelye vagy,
a csigaházam gyöngyház-fészket ad.
Patak ha volnék, lennél medrem, partom.

Minden, mi drága még bennem, tiéd,
s hűvös, fehér házacska vagy csupán,
olyan lámpás, mely nélkülem kiég,

ha estét küld az álmos délután.
De felragyogsz a gyermekek szemén –
kis könnyű héj, tört játék, költemény.

Egy tollpihén

Nincsen a végső perceknél egyéb,
mi szenvedés volt bennünk, semmivé lesz.
Halványan állnak sápadt csendvitézek.
A múlt – egy elbocsájtott kis cseléd.

Nézlek, hogy tört szememben megmaradj.
Egy tollpihén sötétségembe rebbenj!
Meghalni nem lehetne ennél szebben.
És arra kérlek, mindvégig kacagj!

Míg élek, hozzám ne légy idegen!
Ne hagyj koldulni pillantásodat!
Vállalj, tudom: szégyen és áldozat,

s cserébe adni semmim nincs nekem!
Intsél felém, tán holnap nem vagyok!
E versben vár örökre holnapod.

Neved

Nincs szerelem, amely nevedbe férhet,
nincs annyi, hogy neved kitöltené.
Hány csillag van s mind, mind elfér belé.
Mindent felold, mint az örök enyészet.

Mégsem halál, oly könnyed, mint a csengés,
szemernyi gyászt sem tudna elviselni.
Boldog, aki csak könnyedén kiejti.
Ki nap, mint nap szólíthat, mily szerencsés!

Gyermek módra én fába, kőbe vésném,
írnám falakra, ám szükségtelen,
ha sasként szállna, akkor is elérném,

bennem neveddel zeng a végtelen.
Míg élek, friss erővel tölt fel engem,
s neved kimondva - elbocsátom lelkem.

Ujjaid között

Volnék szagod, lennék a szitkod,
amely, bár tőled elszakad, tiéd volt
S mi mindig kék, lennék számodra égbolt,
csupán tiéd, volnék kéklőn a titkod.

Lennék pénzed, melyet magadra költesz
egy pillanatra ujjaid között,
korlát, mely óv, míg hozzád ütközött,
kosár, amelyet bal karodra öltesz.

Elérnélek, mint por, mit szél szalaszt,
hajadba bújnék, bőrödhöz tapadnék.
Volnék imával elkoldult malaszt.

Magamból néked fekhelyet faragnék.
Adnék neked, kéretlenül, csak adnék
s mi benned kárt tesz, mindent megtagadnék.

Halkan szólalsz...

Ha nem vagyok vers, mely feléd üzen,
magányom útvesztőiben keringek
és nincsen tervem, célom és hitem,
fakó a lelkem, agyam, ágyam, ingem.

Ha vers vagyok, turkálhatok hajadban,
lelked kútjában csillanás vagyok,
veled leszek, mindig veled maradtan,
és bőröd fénye újból felragyog.

Átfon, behálóz a vers dzsungele,
zöld fényt szítál a párás rengeteg,
nem széltöréses, árva, kis berek,

de úttalan, nem sújtja sors szele.
Árnyékában csak ketten lakhatunk,
halkan szólalsz s leginkább hallgatunk.

Nem védekezhetsz

Szép kedvesem, kivel versben beszélek,
már olybá tűnsz, mint egy megírt szonett,
törékeny strófák, mégis oly kemények,
kis helyen elférsz, mint egy amulett.

Mint ékkövet jó foglalat, ha csillant
úgy illik rád e kedves, régi forma,
ragyog, mint mikor meggyújtják a villanyt,
napfényben lobban, mint a jéghegy orma.

Dédelgetlek, e karcsú szerkezetben
a versszak vállán bontva szét hajad.
Csípőd ringásán rímeid kerestem,

minderre versem jó alkalmat ad.
Te, kit a vers korántsem érdekel,
e vers ellen nem védekezhetsz.

Csak árthatok

Azt mondd, összetéped könyvemet,
mert árt a versem, ellenedre van,
hiszen tiltott szerelmem hirdetem,
elnémítnád úgy versem, mint szavam.

Bennük túlcsordul vágy és szenvedés,
a félreértés, bánat és gyanú,
vad féltékenység, szánó megvetés,
lemondás, csalfaság és mélabú.

A nagy játszmában végül vesztes voltam,
de én írok, és ebben én nyerek,
a hazug látszat úgyis összeroppan,

pedig, míg vádolok, védelmezek.
Te építgetnéd ezt a látszatot,
őszinte szómmal én csak árthatok.

Csillag vagy

Elbújtatlak mindenség-hangyabolyba,
elrejtelek féltett lomok mögé,
a nemlétbe s a lüktető valóba,
holt kincs leszel a legendák ölén.

És nem kereslek s mindig megtalállak
az útkanyarban, halvány vadnyomon.
Újjászületsz te minden új halálban,
ezüst felhőben kéklő alkonyon.

Míg ősszel hűvös esőben szemerkélsz,
lezúdulsz nyáron, mint az áradat,
ha elbúsulok, tőled jön reménység,

mi volt s mi van, mindenben megmaradsz.
Hiába számúz józanész, tanács,
te csillag vagy és én az éjszakád.

Itt a pillanat...

Ha tőlem elfordítod arcodat,
hogy másnak intsél kacér-könnyedén,
kicsorbul lelkem, mint a kaszaél,
szememben csípős lesz az alkonyat.

Neked rám nézned oly nehéz lehet,
bosszantó, ellenszenves, mert muszáj
megigazgatnod a lélekruhát,
átkozva váltig koldus-életed.

Ha hirtelen nagyon gazdag lehetnél,
be' jólesőn sújtana rám szavad,
szemembe vágnád, hogy sosem szerettél,

s rám pirítani itt a pillanat.
Szememre sújtson majd, ha sújt a kard,
mert látni téged egyre ő akart.

Ami megmaradt

Ami belőled megmaradt: üresség.
Teled kopár, mert nem borítja hó,
lakatlan vagy, mint sziklán roncshajó,
sivár, mint löttyedt arcra mázolt festék.

Repedt, mint felgyújtott templom harangja,
oly néptelen, mint egy kiásott polisz,
mint elgurulni vágyódó golyóbis
nem mozdulsz, mint egy unt kereszt fakarja.

Nincsen kívül a helyedet betöltsem,
mert nem találok hozzád foghatót.
Ölelném vállad görcsösen, erősen,

de a hiányod még nem fogható.
Zörren a vers, mint rossz bádogdoboz,
s a vágy, mint zászlók rongya, úgy lobog.

polisz: ókori városállam

Szonettben megírva

Nincs annyi lábnyom lent az út porában,
és annyi hit és annyi kétkedés,
nincs annyi tisztaság a telt pohárban,
ahány pillantást küldök én feléd.

A házad nézem, ajtód, ablakod,
ahol a férjed éjjel átölel,
melyen, mint álom átleng alakod,
számomra távol s mégis oly közel.

Koldusként nézlek s várom – hű kutya -
amíg szeszélyed végül látnod enged.
A férfiember olykor bűnbuta,

s a vágy gonosz, mint egy részeg gazember.
És este tájt a sápadt, hű papírra
a szenvedés szonettben meg van írva.

Büntetésem

A legszebb és a legborzongatóbb
az életben a bűn s a szerelem.
Míg élek, s hogyha majd elporladok,
ne hagyjon el, legyen mindig velem!

Aki e kettőt hoztad életembe,
kitől borzongok, s kiért reszketek,
mint holdkísértet jársz fel éjjelente,
káprázat csak, kit nappal kergetek.

De nélküled száraz kút, feneketlen
voltam, tó melyben nem volt tükrös ég,
világ, amelyben élni értelmetlen,

menny, melyhez nem lesz lelki tartalék,
gyermek, ki nem volt még anyja ölében.
Bűnös szerelmem s most már büntetésem.

A gyűlölet kutyája

Szerettelek egy végső szerelemmel,
mely, mint a tengerzúgás, átható.
Ha kérdenék, most sem felelnék nemmel,
de, hogy szeretlek, már nem látható.

Megírtalak, a lábnyomod a versem,
már megkövült, konok, pedig te jársz még,
ám fürge lépted mától nem kerestem,
de padlód volnék, melyre fáj, ha rálépsz.

A szökevény a régi rabságából
előre fut, rá vissza nem tekintve.
Ha gondolok rád, minden téged vádol

és kedvesség nincs hozzá elegyítve.
Kizárt szívemnek biztonsági zárja,
s már morog rád a gyűlölet kutyája.

Hintáz a házatok

Hány versem hordja szenvedéseim!
A férjed karja közt én szinte látlak.
A falfehér hold ágak résein
a völgybe réved – égi, földi bánat.

A házatok hintáz a völgy felett,
lendül gyorsulva, szinte összeomlik,
pedig benne csak férjed öleled.
A tájat nézem, ezt a barna holmit,

mit itt egy kéz szétszórt, elhullatott.
Árnyékában hűséges társaimnak
csak téged várlak mindig, tudhatod.

A perc talány, titok, fehér papírlap.
Még áll a hold, ajult-fehéren -
hány versem hordja szenvedésem.

Még egy verset...

Hadd írjak még egy verset hozzád,
ki úgy hulltál rám, mint ökölcsapás.
Híred nem szentbeszédnek hozták,
s nem adnák áldásuk ránk szépapák.

Csak fájdalom, amit okoztál,
e nem kívánt, rút szerelemmel,
melynek erejét csak fokozzák,
míg elválasztnak, kik szeretnek.

Nem is tudom, miért szeretlek,
nem vagy rá méltó, nem vagy senki sem.
Magas csillagmáglyára vetlek,

füstöd a végtelenben megpihen,
körülzaglásznak égitestek
és nem talállak, s nem kereslek.

Ne jöjj közel!

Hol vesztet el narancsszín glóriád,
melyben kigyullaszt háttérből szobád?
Mit elvitatnak tőled ostobák,
mert fényévben minden árnyék óriás.

Hová tűnik iramló, szép futásod?
Üvegverandás lelkemen szaladsz,
tested kicsiny, talán csak egy arasz,
napfényben röppen, mint a délutánok.

Miért, hogy téged mindig látni vágylak,
s ha nézlek, nem telít látásod engem?
Nyomod van bennem, mindenik irányban.

S mint gyenge zászló, lélegzésed lengem.
A messzeség oly könnyen átölel.
Ne koldulj tőlem és ne jöjj közel!

Szeszéyyeddel verjen...!

Lépted álomlátás alvó mohapárnán.
A melled érintse júliusi szellő!
Hajadon a hű pánt, bibliás szivárvány
s kora ősz, ha lenne inged, a viselő!

Talpig szerelembe versem öltöztessen,
kívánságom mindig a te kívánságod,
Petrarca szavával szóljon hozzád versem,
könnyen emeld térded, utad hogyha járod,

és az út kanyarja csak hozzám térítsen!
Hajad, mint az emlék engem meglegyintsen!
A te szeszélyeddel verjen engem Isten!

Versem hulló levél – lábad elé hintem.
Várlak, hidat épít hozzád a tekintet.
Veled vagy nélküled, sorsom engem büntet.

Petrarca: XIV. századi olasz költő

Többé nem látom sátrazó hajad

Úgy élek, hogy nem kell e szerelem
és nem táplálják hűvös csókjaid,
nem lesz már róla, amit mondani,
és verssel türelmed nem terhelem.

Az őszi ég fölötted megfakul,
a föld megunja táncos lépteid.
Eljön a perc, mely engem megsegít,
lelkem feledni téged megtanul.

Mélyén maradsz a lidérces mocsárnak,
melyen csalóka fényed megjelent
s melyen ködök közt félelmek tanyáznak

és nem talállak semmi rejtjelen.
Többé nem látom sátrazó hajad,
helyetted sár és sűrű éj marad.

Dicsfényed volna...

Lerajzoltalak versben annyiszor,
de feldereng mindig egy új vonás,
egy éve már, hogy portréd rajzolom
és minden vers egy újabb vallomás.

Lehetnél festmény, egy újabb Gioconda,
Petrarcának szerényebb daloskönyve,
és újraírlak, megfestlek naponta
és desztillállok új üvegbe öntve.

Szót most már alig válthatok veled,
versem, szavam téged nem érdekel.
a múlt lassan magába átemel,

kérdeznél majd és senki nem felel.
Bűnöd vagyok, s versem bár sért, igaz,
dicsfényed volna, de csak félig az.

Ne írdál hozzá...

Ha farkas-szürke dombok jönnek ősszel,
felhúzott ínnyel jő a virradat,
a tél ellen felvértezted magad?
Még győződ újra daccal és erővel?

Szerelmed, mint egy bánya összeomlott
és minden szerszám s érték bent maradt.
Csiszolgasd drágakővé önmagad!
Ne végy tenyérre szürkülő falombot,

bár érzed, többé ebből nincs kiutad !
Sem visszaút a boldog Édenkerthez,
ahonnan jószerével rég kirúgtak.

Panaszod embert, Istent egyként terhel.
Ne vidd tovább e szép és cifra terhet
és ne írd hozzá több szerelmes verset!

Így Isten büntet

Nagy félelem szorítja össze mellem,
csak tőled félek és az igazságtól,
attól, hogy félig sem szeretsz te engem,
s ez a szerelem végleg elvarázsol.

Rólad szól minden gondolat fejemben,
te vagy csupán a lelke életemnek.
Vajon hogyan maradjak teljes ember,
mert félelmeim mind életre keltek!

Pedig te énelőttem semmiség vagy,
kit átlépek s versben kigúnyolok,
hatalmad rajtam nem tudom, miért nagy,

így Isten büntet s üldöz a gonosz.
Bár úgy ébrednék meg egy hajnalon,
hogy én ezt rólad mind csak álmodom.

Egy pillanatra

A nyár már költözik a mély egekbe,
gyümölcsöt ejt és holt levélt az ősz,
latin költő írhatná meg remekbe.
Bennem csak bánat s képed kergetőz.

Eltűnt a hold is, nem kúszik fenyőkre,
egy más égtájon árván kóborol.
Te bennem járva, úgy haladsz előre,
mint üdv felé a tiszták, boldogok.

Hol van a helye embernek, ki bűnös,
s még életében poklokon tanyáz,
kit ész, erény és jó tanács elüldöz,

s elejt egy démon, mint egy orvvadász!
Szeretnélek egy könnyű pillanatra
szeretni úgy, mint hogyha még szabadna.

Megforgat, mint az örvény

Csókod hiába, nem lettem királyfid,
maradtam csak varangyos, csúf, öreg,
varázsod gyenge, fényed nem világít,
nem váltott meg az ajkad és öled.

Miből vegyem meg lelked, ifjúságod?
Honnan teremtsék érzelmet beléd?
Miként kapnám meg nappalod s az álmod,
mi téged megnyit, kulcsod rejtekét?

Türelmem sincsen, életem kifosztott
és minden új nap, mely jön, megrabol.
Már itt hagynám a fényt, a napkorongot,

kitörném lelkem, mint egy ablakot.
S míg elnyúlnék a díszes láda öblén,
a feledés forgatna, mint az örvény.

Minket újra fellapoz

Te vagy a legkisebbik rangú isten,
de mint a rózsza, szirmokból sodorva.
Belőled versem, mint kútból merítem,
kövedből futja bábeli toronyra.

Vékonyka vagy, mint reggelen a pára,
de mégsem tűnsz el, mint a füst s a köd.
A végtelen vagy, s annak nincs határa,
számomra istenség vagy, mely örök.

Amíg csak élek, élsz tovább e versben,
melyet, mint lassú ősz, elhullatok.
Vörös levél porral, sárral keverten

a fák tövén a hó alatt vagyok.
Ha majd a föld új tavaszban napoz,
A május minket újra fellapoz.

Próza, költemény

Te, ki már rég a véremmel keringsz,
és fűtesz engem, mint a lusta láz,
kit minden húr csak bennem zongoráz,
akit magukban hordnak sejtjeim,

aki nélkül én félelmes vagyok,
tántorgok, mint egy részeg nyomorult,
(kit éjszakákkal újjá foltozunk),
kire hunyt szemmel néznek ablakok.

Megfagyhatok, ha nem bélelsz tovább,
ha mint a füst, kéményemből kiszállsz,
tovább már élni egyre ostobább.

Hiányod nem jelöl már útirányt.
Te vagy a bűn és te vagy az erény,
belőled hajt ki próza, költemény.

Mint kósza tincset

Sötét ablak és holdtalan vidék,
kigyúlni vágyó, sápadt csillagok,
én égnek, földnek, koldusa vagyok,
szélfújt szemét, az ember ennyit ér.

Hogyha szemednek fényét koldulom,
tekintetednek ára egyre nő,
a pillantásod el nem érhető,
nagy ára lesz a végső fordulón.

A Messiást nem várta így a nép,
mint várom én, hogy balkonodra jöjj,
a csillagokkal teljes így az ég,

vigaszt a völgyre könnyű árnyad önt.
Ha sátrazó hajad válladra hinted,
szúrjál füled mögé, mint kósza tincset!

Isten, hogyha rád néz

Mint nagy folyó, szép, könnyű hordalékom,
emlékedet medremben hordozom,
ott ringatózol minden fodromon,
ez lényegem és ez maradt a célom.

Közel már óceánhoz, végtelenhez,
aranyporod a mélységekbe hull,
megcsillanni csillagtól nem tanul,
zátonyt s deltát belőled nem teremtek,

de már leraktam verseim medrébe:
egy szép sziget belőled megmarad,
melyen, mi földi, minden újraéled

s körül, hullámom képez védfalat.
Ha Isten napsugárból rád tekintene,
mondhatná, ilyen volt a senki szigete.

Feledve légy

Bár öntenének konduló vasakba,
mely áll zsibbadtan, s nem lendül feléd!
(Komor szoborra bámult költemény!)
Görbítenének lópatkó alakra,

s az út sarát arcomban őrzeném!
Lapulnék legutolsó könyvlapként alatt!
Hálnék ki nagycsaládból végleg, magtalan!
Hiszékenyhez húzódjon áltató remény!

Ha megbocsájtást küldne Isten ujja rám,
kiinnám nagy pohárból Morpheus borát,
felednélek, és úgy lennék vidám.

A fergeteg forgasson, hordjon messzire!
Máglyám csak dűljön össze, ne égjen tovább,
hideglelős fényt már ne szórjak senkire!

Morpheus: római álomisten

Démonom vagy

A semmi hív meg sűrűn, gondolatban,
s az élettél te hátrálsz szüntelen,
az ősz is csak egy újabb intelem,
míg ég a színe, mint kigyúló katlan.

Öreg vagyok, minek e szerelem?
Szemembe kékül már a végtelen,
a könnyű kedv sem fog kezét velem,
s lehajtott fejjel áll az értelem.

Süllyed a hold a láthatár alá,
átúsztatnám hajóján életem,
bágyadt tükrén még megmarad talán

a csillogásod rézpitykéje lenn.
Egy gondolat belém mar hirtelen:
te démonom vagy, ártó szellemem.

Nem nyújtánád kezéd

Fénylő vagyok, egy szép üvegfolyosó,
amelyen átviharzol este tájt.

(Az éji csillag nappal merre jár?)

A versem csücskén mindig megfogódzol.

Boszorkányos varázssal vonsz magadhoz,
csuklódba vág, reácsavart a gyeplő,
izzadt lovad vagyok, jó és igyekvő,
melyen bár végigversz, hozzá ragaszkodsz.

Ismerlek már, kitudtam titkaid,
az érdek úr, s hozzám érdek vezet,
de belső szépség benned nem lakik,

önszántadból nem nyújtánád kezéd.
Járj fenn az égen, csillagtávolokban,
ne lásd, ha lenn lelkem gyufája lobban.

A medrem megszabod

Nincsenek nagyobb-elemibb erők,
mint az, amely engem feléd ragad.
Talán a járásod, talán hajad,
amely szerelmem béklyójába köt.

Talán a mosolyod, amely ezüst,
és ritkább lett, mint elcsent csókjaid.
Bújócskázó szerelmem hol lakik,
s élembe mily ösvényeken került.

Csak azt tudom, hogy részegen csavargok,
s nem járt a számban cseppnyi alkohol,
bódult agyam vad álmokat kohol.

Feléd taszítanak, mint folyót a partok
és nincsen már kiút, a medrem megszabod:
rád zúdulok, mint láncát csörgető rabod.

Ha nincs amit felelnem

Nincs annyi pillanat a végtelenben,
a hosszú télben annyi kósza hókehely,
az ész az érzelemmel annyit nem perel,
amennyi bánat ég e szerelemben.

Amennyi műgonddal az Ismeretlen
felépíti komor csillagvilágait,
amennyit nappal ront, s éjjel, amit javít,
amennyi gőg van semmi emberekben:

boldogságot, te annyit eltemettél bennem.
Hű béresed vagyok, jobbágy, megunt cseléd,
kivert, koszos kutyád, megbélyegzetted lettem,

ki csak a hársak éjén, s árnyán áll eléd.
Mint könnyű késsel, szóddal ölj meg engem,
egy szóval, melyre nincs amit felelnem.

Nincsen már esély

Ha a tagadás verssé összeállna,
a nem s a ne építne költeményt,
és lét az önpusztítás, kőkemény,
akkor, mit írtam, jó pilléren áll.

Nem volnál első, akit megtagadnék:
Isten jóságában sohase hittem,
de a semmit nem lehet felhevítnem,
s végképp kiátkozott lélek maradnék.

Így vékony szállal köt hozzám szerelmem,
s ha e kis pókfonál is elszakadna,
mint haldokló kellene már remegnem,

mert élni nem lehetne, nem szabad.
Kimetszenélek, seb vagy, rossz fekély,
de gyógyulásra nincsen már esély.

Megőszül fenn az ég

Ha vendéget keresnék, meghívnálak,
elnéznénk, hogy az ősz milyen hazug,
mikor arannyal csillan minden út,
az ég megőszül fenn, s minden hiába.

Engedd, hogy még sátras hajadba túrjak,
hazudd, hogy rajtam nem fogott az ősz,
míg tettetésed gúnnyal kergetőz!
Engedd, hogy tőled, mint kémény, kigyúljak!

De nélküled lesz lombtalan a hárs,
nyomod szüzen nem hozza téli hó,
történetünk szétfoszló, balladás,

s zuhan a hold, mint súlyos nyaktiló.
Kihuny a nagyvilág és kis szobám,
nem ébredek, s az álmom is profán.

Csak egy kaland volt

Ha volna mit köszönni, megköszönném,
és van, erről szól már kötetnyi vers,
annyi, hogy Dantét s Petrarcat ijeszt.
Mint leprát, én e témát elkerülném,

ám nem lehet az ég alól kibújni,
vonz, mint az égnek titka, csillaga,
körülleng, mint a lélek illata,
és nincs kiút vagy rés, bár egy kisujjnyi.

Felráztál rettegett letargiámból,
félelmeim hordája szétszaladt,
mert felkínáltad végül is magad,

s most minden pillanat téged hiányol.
Csak egy kaland volt részedről, tudom,
mely tönkrement egy sáros télutón.

Mint ég az ágakon

Szitkok, dühök védik szelíd szerelmed,
megül, mint szálló ég az ágakon,
kertem gypére féltőn ráragok,
simítom gyapjún, megérintem selymen.

Az ablakomban hajnalfényt keress,
mint függönyökre hajló zöld levél,
mint villanás, mely újabb fényt remél,
mint nagybeteg, kér még kis életet.

Megőrizem, mint lim-lomot anyám,
ahogy a zugot őrzi a szemét,
és ellenőrzöm percre, óraszám,

kamatra nő, mint régi bankbetét.
Egy szó a jel, három szótag: neved,
De olvasó, e szót nem ismered.

Sóhajós szél

Ott ül az Isten macskám tág szemében,
és ott sárgul a holt fűszálakon,
a hűvös széllel megjön, várhatom,
de nem volt ott szerelmem két szemében.

Fehér falakról mállik nyomtalan,
de elborítja bőröm, mint a szeplő,
a megrepedt tudatból Ő bújik elő,
de a szívéből eltűnt nyomtalan.

Ha benne Isten egy morzsája élne,
nem tudnám végképp elfeledni, sőt:
ha egyszer sírna, hogyha egyszer félne,

titokban még tudnám szeretni őt.
De megcsalódtam, s istenkeresőn,
a sóhajós szél lesz a szeretőm.

Tartalomjegyzék

Ha őt én elfeledtem	3
Tiszta nyommal...	4
Hiányod szonettje	5
Illatként beszívni	6
Szonett egy szép ruháról	7
Ha ég a hold...	8
Nem sátraz hajad	9
Ha félreáll az angyal	10
A sűrű hóhullásba...	11
Ellenpólusok	12
Vadászni rád	13
Az angyal is nomád	14
Szivárvány	15
Figyelmeztetés	16
Személyleírás	17
Angyalként is...	18
A legszebb szonett	19
Csak unalmas ne légy	20
Öntsd rám a fényed	21
Ha karjaimban tartlak	22
Mint kútban tündökölsz	23
Nyomot: tisztát hagyunk	24
Olmék	25
Ne mázolj homlokára csillagot	26
Szonett a féltékenységről	27
A csókod	28
Álomtűzhányó-álomszerelem	29
Fénykoporsó	30
Megtanítlak engem fosztogatni	31
Ima	32

Elküldenél és visszatartasz	33
És mintha hívna	34
E versben megmarad...	35
Szerelmes párhuzamok	36
Egy régi nóta dallamára	38
Hajtanék tovább	39
Füstöm lesz a párnád	40
Madonna	41
Feléd megyek	42
Hiába	43
Hazudj szerelmet	44
Ordas magányú	45
Elkárhozottad	46
Nem hagylak	47
Karizma	48
Mindörökre	49
Fütyentettél	50
Fütyentettél <i>Stopp el az mondjam</i>	51
Isten helyett	52
Misézek hozzád	53
Kulcs	54
Csak téged...	55
Maradj mellettem	56
Nem lehetsz majd álmom	57
Semmi sem lehetsz	58
Egy másik parton	59
Többé nem adhatok	60
Fénypont	61
Bőröd nem világít	62
Eltűnünk végül	63
Azt mondják...	64
Téged díszít	65

Átemellek versnyeregbe	66
Elszáll, mint az angyalok...	67
Fegyverzetem	68
Versekbe öllek	69
Nem mondhatom	70
Hiába	71
Rád vár...	72
Démonok között	73
Mindezt csak álmodom	74
Gyűrött papírra	75
Világod volnék	76
Nincsen mentség	77
Így lehetsz enyém	78
Nem vagy már sehol	79
Csigaház	80
Egy tollpihén	81
Neved	82
Ujjaid között	83
Halkan szólalsz...	84
Nem védekezhetsz	85
Csak árthatok	86
Csillag vagy	87
Itt a pillanat...	88
Ami megmaradt	89
Szonettben megírva	90
Büntetésem	91
A gyűlölet kutyája	92
Hintáz a házatok	93
Még egy verset...	94
Ne jöjj közel!	95
Szeszélyeddel verjen...!	96
Többé nem látom sátrazó hajad	97

Dicsfényed volna...	98
Ne írd hozzá...	99
Így Isten büntet	100
Egy pillanatra	101
Megforgat, mint az örvény	102
Minket újra fellapoz	103
Próza, költemény	104
Mint kósza tincset	105
Isten, hogyha rád néz	106
Feledve légy	107
Démonom vagy	108
Nem nyújtanád kezéd	109
A medrem megszabod	110
Ha nincs amit felelnem	111
Nincsen már esély	112
Megőszül fenn az ég	113
Csak egy kaland volt	114
Mint ég az ágakon	115
Sóhajós szél	116

KAMENITZKY ANTAL

1947. július 17- én
született Borszéken,
ahol elemi iskoláját
kezdte, majd a
marosvásárhelyi
zene- és képző-

művészeti líceumban érettségizett.

Szülővárosában él, most már nyugdíjasként.

Verseit közölte az UTUNK, a HELIKON, a
ROMÁNIAI MAGYAR SZÓ, a HARGITA NÉPE,
a BORSZÉKI FORRÁSOK, valamint a
101 VERS A SZÉKELYFÖLDRŐL és a
gyergyószentmiklósi Salamon Ernő irodalmi
kör TALÁLKOZÁSOK című antológiák,
továbbá a MAGYAR VILÁG honlap és a
szekszárdi ÁTALVETŐ. Első kötetét ÁRNYAK
KÖNTÖSÉBEN címmel a marosszentgyörgyi
HOPPÁ! kiadó jelentette meg.